

Redacția și Administrația
Cluj, Str. Chintăului 51 — Telefon 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sărbători 500 Lei

APARE SĂPTĂMÂNAL

Gele opt fericiri

3. Fericiti cei blânzi că aceia vor moșteni pământul

„Dacă mă voi lăsa călcat în picioare de toată lumea, pentru a fi blând, ce folos voi avea? Nu, eu nu cred că blândeța poate aduce fericire în lume. Cu atât mai puțin că cei blânzi moștenuesc pământul. Din potrivă, aceștia pierd tot ce au, pentru că ori cine le poate răpi bunurile pe cari le au. Pământul îl moștenuesc cei cetezatori, cei viteji, cei cari n'au milă de altul. Blânzii rămân mereu în urma altora, dela toate bunătățile pământului”.

Așa vorbea odată un creștin vestit prin firea lui aspră și răzbutătoare. El nu voia să înțeleagă adevărul din cea de a treia fericire.

Cineva care-l ascultase vorbind, îi răspunse: „Totuși învățătura Evangheliei este cea adevărată. Toți cei cu firea salbatică, lipsiți de blândețe, au dispărut de pe fața pământului. Popoarele barbare, cari au luat lumea în copitele cailor lor, voind s'o stăpânească, au pierit din istorie fără nici o urmă. Toți oamenii porniți, răzbutatori, cari n'au avut dragoste față de frații lor, n'au ajuns la nici un sfârșit bun. Ori dacă au reușit să adune ei o avere, aceea a fost risipită de fiii lor.

„Cei blânzi nu sunt oameni fără vlagă, fără voință, ci aceia cari au dragoste față de frații lor, le pot ierta, și le pot dori binele. Numai popoarele, cari prin iubire și-au stăpânit pornirile dușmănoase, au rămas în istorie și și-au mărit țările. Tot asemenea numai „mielul blând suge dela două oi”. Adică numai omul care se știe stăpâni pe sine, și se poartă bine cu toată lumea, poate ajunge la câștig în viață. El e plăcut tuturor, și toți îl ajută. În vreme ce omul aspru, firetic, răzbutător, e urit și înconjurat de toată lumea. În necaz nime nu-l ajută.

Blândeța vine din iubire și din umilință. Cine e blând are pace în suflet, nu-i frământat de gânduri de răzbutare. Pământul îl moștenește adică se simte bine în lume ca și când toată ar fi a lui, numai omul al cărui suflet e plin de pace. Iar acesta e omul blând.

ION AGĂRBICEANU

Vrei să fii sănătos?

De grea și îndelungată boală a vindecat Mântuitorul Isus pe slăbănogul, despre care vorbește Sf. Evanghelie. Treizeci și opt de ani avea acel nefericit în boala sa și nimeni nu-i putea întinde vre-un ajutor.

De bună-seamă el a umblat pe la mulți doctori și dela mulți oameni a cerut ceva sfat și ajutor, în vremea celor treizeci și opt de ani de suferințe amare, dar truda lui a fost zadarnică.

În clipa negândită însă i-a venit mântuirea. Isus Hristos s'a suit în Ierusalim și a trecut pe la „scăldătoarea oilor” numită „Vitezda” o scăldătoare binecuvântată de Dumnezeu. Din vreme în vreme se făceau acolo vindecări minunate. În mulțimea mare de orbi, șchiopi, uscați, și alți bolnavi ce așteptau acolo vindecarea, a văzut Isus Hristos pe bietul slăbănog, care așteaptă să poată intra în scăldătoare, să se vindece. Tocmai din cauza boalei sale însă niciodată nu putea ajunge la vreme în apa cea vindecătoare. Până când se ruga de oameni să-l arunce și pe el în apă, îl întreceau alții, mai puțin nefericiți decât el.

Pe acest slăbănog văzându-l bunul Isus Hristos, și știind că suferă și ce fel de boală are, la întreat: *Vrei să fii sănătos?* „Cum să nu vreau Doamne — a răspuns el, — dar iată, mă vezi în ce stare sunt!” Nu mă pot nici mișca singur, iar în timpul potrivit, totdeauna mă întrec alții. Om nu am care să-mi ajute, iar eu mă chinuiesc și sufer greu de treizeci și opt de ani”.

Atunci i-a zis Domnul: *Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă*. Și iată, slăbănogul acela, care a zăcut neputincios vreme de treizeci și opt de ani, se ridică deodată din așternutul său de suferințe, și spre uimirea tuturor, își ia patul și pleacă.

Întâlnindu-l apoi Domnul pe slăbănog în biserică, i-a zis: *Iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău*.”

Domnul Isus Hristos a întreat pe slăbănog: *vrei să fii sănătos?* Cu toate că el cunoștea bine dorința nefericitului om, a voit să-l facă să spună cu gura lui, în auzul tuturor, că: *vrea, dar nu-i poate ajuta nimeni. Prin această întrebare și prin acest răspuns, a voit Dom-*

nul să ne arate și nouă că cel slăbănog și-a pus zadarnic nădejdea în ajutorul oamenilor și a apei din scăldătoare. Lui nu i-a venit în minte să cerce ajutor la Dumnezeu, care singur este „doctorul doctorilor”.

După ce l-a vindecat i-a zis Domnul: *să nu mai păcătuiești*” Putem să bănuim așadar, că boala aceea grea a venit peste slăbănogul acela ca o pedeapsă dela Dumnezeu pentru păcatele lui. Iată ce poate face din om răutatea păcatului.

Blândul Isus vindecă pe slăbănog nu numai trupește, ci și sufletește: *„Te-ai făcut sănătos — îi zise — să nu mai păcătuiești de acum.*

„Răutatea păcatului este nepus de mare, prin păcat ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu, îi nesocotim atot-știința și atot-puternicia și îi suntem necunoscători”.

Păcătosul se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu, nevrând să-l asculte: *Ascultați voi ceruri și pământule, auzi-ți că Domnul vorbește: Feciori am crescut și înălțat, iar ei m'au disprețuit.*

Păcatele nesocotesc atot-știința și atot-puternicia lui Dumnezeu, ca și când ar zice: „Știu, că ești în tot locul de față și știi toate gândurile mele, știu, că ești atot-puternic, dar de toa-

(continuare în pag. 2.)

Am început să-l cunosc

Vieța mi-s'a scurs pustie și neînțeleasă. Filele calendarului le-am rupt una, câte una fără a înțelege rostul vieții.

Zilele mi s'au însemnat pe răbojul vremi, fără a ști mernirea pe care cerul a picurat-o în sufletul unui muritor.

Copilaria mi-a trecut în fuga-i trepidantă, și nu i-am simțit farmecul. Prin negura vremii, iată că m'am trezit bătrân.

Bătrân însemnat cu ani, dar

fără a cunoaște adevărul și fără îndreptarea pașilor pe cărarea ce duce la desăvârșirea scopului pentru care este creiat orice om.

Vieța m'a prins în jocu-i necruțător, și'n beția învârtelii m'am închinat ei ca unei stăpâne. Dar când și-a lepădat masca și suflarea ei de fiară mi-a atins sufletul, am simțit lovitură crudă dată de vitregul ei băț. Cu rana în suflet am început să-i bat cărările; dar

încurând mi-am dat seama că sunt o biată muscă ce se sbate în pânză de paianjen.

Intreaga mea ființă țipa din răspuțeri după ceva neînțeles. După un CE plămădit din adevăr, dreptate, bunătate și înțelepciune. După un CEVA care să oblojească și vindece orice rană și durere tainică a sufletului.

Mă uit împrejur. O droaie de cărți legate în piele, mă ademenesc a căuta în ele aceia ce doresc cu atâta înfrigurare.

Cu gânduri negre mă aplec peste foile îngălbenite și îmbătrânita poveste a vremurilor

PSALMUL 50

— DAVID —

1. Miluește-mă Tu, Doamne, după mila Ta cea mare;
Șterge-a mea fără-delege, după marea-Ți îndurare!
2. De tot spală-mi fără-delegea, să scap, Doamne de-a Ta ceartă,
De păcat mă curățește și deapurarea mă iartă!
3. Căci a mea fără-de-lege, mi-o cunosc eu, Doamne sfinte
Și păcatul meu deapururi muștrător îmi, stă'nainte
4. Ție unuia greșit-am, Dumnezeule temut,
Că'nainte feții Tale, — ce e rău eu am făcut!
5. Tu ești drept în hotărîrea-Ți, Milostivul lumii Tată,
Și de tot curat ești, Doamne, în preasfânta-Ți judecată!
6. Că'ntru fără-delegi eu fost-am zămislit, — fără de scut, —
Și'n păcate neertate a mea maică m'a născut!
7. Dar Tu, Cel ce adevărul îl iubești în a Ta cale,
Dumnezeule, arată-mi taina 'nțelepciunii Tale!
8. Cu isop Tu mă stropește și curată-mi va fi viața;
Spală-mă și ca zăpada îmi va fi mai albă fața!
9. Dă-mi cuvânt de veselie și de bucurii frumoase,
Și s'or bucura 'n adâncu-mi bieteze zdrobite oase!
10. A Ta față 'ntoarce-o Doamne de păcatul meu, sub stele,
Și deapururi șterge toată fără-delegea vieții mele!
11. Inimă curată 'n mine pune, Sfinte Dumnezeu,
Și cu duh neșovăelnic să'noiești lăuntru meu!
12. Nu mă lepăda pe mine dela fața Ta, înfrânt,
Și să nu ei dela mine, Doamne, duhul Tău cel sfânt!
13. Dă-mi, Stăpâne, bucuria mântuirii Tale iarăș;
Duh stăpânitor să'mi dărui, întru veci să'l am tovarăș!
14. Invăța-voi pe cei pururi fără-delegi vrerile Tale
Și necredincioșii lumii s'or întoarce pe-a Ta cale!
15. De a sângelui vărsare, izbăvește-mă sub stele,
Dumnezeule 'ndurate, Doamne-al mântuirii mele
Și-a mea limbă, înfrățită cu-a mea inimă umilă,
Lăuda-va bunătatea și nemăsurata-Ți milă!
16. Buzele-mi deschide, Doamne, pururea pe-a vieții cale
Și cu gura mea vesti-voi toate laudele Tale...
17. Că dac'ai fi vrut Tu jertfă, Sfinte Doamne Savaot,
Ți-ași fi dat, dar nu vrei, Doamne jertfa arderii de tot;
18. Că plăcută jertfă-Ți-este: duhul umilit mereu;
Inima smerită, frântă, — n'o mai frânge Dumnezeu!
19. După bunătatea-Ți, Doamne, fă, Sionului Tău bine:
Zidurile lui zidește, să Te preamărim pe Tine!
20. Atunci mult bine-plăcute-Ți-or fi, Doamne Savaot:
Al dreptăți rug, prinosul, ca și arderea de tot;
Atunci cei ce Ți-se'nchină și'ntru Tine au temei,
Vor veni smeriți, să pună pe altarul Tău viței!

(din „Psaltirea în versuri”) de VASILE MILITARU

încep s'o descifrez. Dar constat că din povestea cernută de-o vieță și din a timpului gândire n'a rămas decât o viață sdreanță.

Lui gândurile care se avâniă peste rugina vremilor neputând a juca multe se înclină neputuț, care-și înj de unțout peste omenire.

Raut vremii ce carge pes e uparele timpului, șterge, în ce-tul cu, înceiul carările bătrâne, și la răspântie nu mai e nimni care să gângăvească în limba ștearsă a unei lumi apuse.

Am rămas desamăgit, văzând că vieța mea trăită, este o clipă ne'nsemnată din timpul fără măsură.

Am rămas în suflet doar cu o melodie încălțită și atunci

belșugul m'a prins în vâ eșul lui. Aurul — puere jascinatoare — în iurșul des atări, mi-a umetit conști nța cu siră-lucirea-i dominatoare.

Și deodată m'am trezit din amețea va tejulm. Căldur. des. raiuu a fost înș lătoare. Mi-a ars i suflet tot ce-a mai jos. bun și. m'am trezit îmbă-tănit și sarbăd ca ruinele unui schit pă'ăsit.

Mă uit în el și mă cutremur la golul care-l simpt. Vântul remușcării mai trezește țipete de disperare ce-i sfășie pustij-rea, cum străbate țipătul cucuvelei liniștea unei turle învechite.

Sunt un om pierdut!... Din turnul unei biserici ră-sună rar un glas de clopot

Vrei să fii sănătos?

(continuare din pag. 1)

te nu-mi pasă, tună fulgeră și trăznește, deschide și pământul, eu totuși voiu păcătui”.

Și cine grăește, către Dumnezeu, așa? Un vierme pământean, o mână de cenușe, un fir de praț, o nimica!

Păcătosul este nerecunoscător, deși dela Tatăl ceresc a primit tot ce are, fiecare clipită de vieță, este o cinste a milei dumnezeiești, chiar clipa în care păcătuiește, încă este un dar dela Dumnezeu, care îl susține și grijește. Dumnezeu îl ține în brațe, ca o maică bună și ce face păcătosul? El sfășie sânul, care îl nutrește, folosește darurile Creatorului; ca pe niște săgeți, cu cari rânește pe Dumnezeu. Binefacerile lui Dumnezeu le folosește pentru al vătămă, și darurile lui Dumnezeu să prefac în mâinile necredinciosului, în instrumente ale fărădelegilor”. (Debussy).

Și noi suntem bolnavi, poate chiar și trupește, e dar mai ales sufletește, pentru păcatele noastre. Pe noi încă ne întrebă Isus Dumnezeul nostru, prin glasul conștiinței: vreți să fiți sănătoși? Vreți să fiți mai buni? Atunci, nu mai păcătuiți! Vreți să scăpați de patima beției? Atunci nu mai mergeți la cârciumă... Vreți să aveți pace în casă? Lăpădați-vă de patima mâniei, nu vă lăsați răpiți de pornirile mânioase: „câci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu”. Vreți să vă desvâțați de datina urâtă a sudălmii? Puneți frâu limbilor voastre, gândiți-vă că Dumnezeu v'a dat darul vorbei, ca să-l lăudați, nu să-l blestemați. „Limba este toc, o lume de nedreptăți răutate ne-astâmpărată, plină de otravă, aducătoare de moarte. Din aceiaș gură iese binecuvântarea și blestemul. Frații mei, acestea nu trebuie să fie așa!” zice Sfântul Apostol Iacob.

Vreți să vă întoarceți de pe

(continuare în pag. treia)

PENTRU INIMA COPIILOR

Bunica și nepoții

De o săptămână nu am mai stat cu voi de vorbă, dragi copii și în acest timp cineva mi-a spus o istorioară care mi-a plăcut foarte mult și de aceea vreau să v'o spun și vouă.

Intr'o țară îndepărtată trăia o bătrână, temătoare de Dumnezeu, care avea 3 nepoți. Bătrâna aceasta în fiecare zi învăța pe acești copii, care îi erau foarte dragi, ca să se roage lui Dumnezeu și pe lângă aceasta îi învăța cum să se poarte, iar când plecau de acasă le da mai multe sfaturi și i binecuvânta. Una dintre aceste binecuvântări era:

— „Dumnezeu să vă ajute, nepoților, să puteți închide bine ușile”.

Nepoții auzind în fiecare zi această binecuvântare și mai ales cel mai mic care nu înțelegea ce vrea să spună bunică-sa, nu se mai putu stăpni și o întrebă: că de ce uși le tot spune ca să le închidă? Atunci bunica le zise:

— „Pe unde veți merge, închide-ți ușa urechilor, în fața șoaptelor ademenitoare ale satanei, Să închideți ușa ochilor față de privesțele, chipurile și cărțile rele ce vă pot otrăvii sufletul. Și mai ales închideți ușa gurii; căci pentru vorbele rostite veți da seama la judecata deapoi”.

Dragi copilași, luați și voi seama la aceste sfaturi și închideți toate ușile simțurilor, față de răul care vă pândeste. În schimb deschideți sufletul vostru în fața lui Dumnezeu ca el să-și facă din ele lăcaș.

Făcând aceasta fiecare din voi, veți trece cu ușurință prin vieță și toată lumea te va respecta. Iar la judecata din urmă vei fi în ceata celor ce vor moștenii împărăția cerurilor.

Maria Pop-Teburzuca

Stau și-l ascult și mă întreb: de ce sună?

Și în sufletul meu se formează răspunsul... Glasul de bronz cheamă e om la Dumnezeu.

Și eu sunt creștin dar din faptele mele, cari pot dovedi aceasta? Mă uit în suflet și mă loveșc numai de ruinele pe care vițiul le-a lăsat în jocu-i macabru.

Atunci mă târăsc scârbit de mine, pe unicul loc de refugiu care mi-a mai rămas: biserica.

Cenunchii mei se îndoaie și ochii se îndreaptă spre chipul lui Isus.

Deodată simțesc că privirea lui blândă î-mi pătrunde în sufletu-mi care începe să

se încălzească la dumnezeea sca-i atingere. Din minte îngrămadirea norilor suri aleargă gonți și dulceață supranaturală picură privirea lui în sufletu-m chinuit.

Privirea lui; cum îmi alină suferințele, chinurile îmi par dulci și fînța mea se întioară de fericire, sub așintirea ei.

Un glas de clopot și o privire a unui chip de pe perețele unei biserici m'a făcut ca să mă nasc pentru a doua oară!..

Deacum pot să trăiesc căci am un rost sau să mor; nu-mi pare rău.

Căci am început să cunosc și iubesc pe Dumnezeu!..

GOGU B. SÂNTIONEANU

5.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

Lumină în întuneric

— 30 Iunie 1932 —

In vremea aceea cei surzi vor auzi cuvintele cărții și ochii celor orbi vor vedea fără umbră și fără întuneric (Isaia 29,18)

Ziua de 30 Iunie 1932 pentru mine este ziua reînvierii sufletești din amorteala învățăturilor otrăvitoare ale adventismului. Picătura de credință adevărată și mai ales harul lui Dumnezeu care a lucrat în sufletul meu, la această dată a eșit la suprafață, convingându-mă deplin că sunt într-o credință falsă, prins în ghiarele învățăturilor unor șarlatani, cum durere, sunt atâtea nenorocite victime.

Cercetarea serioasă a sf. Busole — sfânta Scriptură și sfânta Tradițiune, aceste două emisfere bine încheiate de Dumnezeu într'un singur corp, învățatură nedespărțibilă —, arătătoare de cale celor cari sunt în rătăcire și primejdie de osândă, prinși în ghiarele diavolului, mi-au luminat sufletul. Și cum zice sf. Scriptură: *Cei rățaciți cu spiritul vor căpăta înțelepciune și cei cărtitori învățatură* (Isaia 29, 24).

Ochii și urechile sufletești mi s'au deschis. Tot ce am văzut, auzit, citit și predicat până atunci (înainte de 30 Iunie 1932), din doctrina, vieța adventismului și a conducătorilor, am înțeles cu precizie. Am văzut și înțeles că eu fiind dus în eroare de către ei, *peste măsură prigoneam Biserica lui Dumnezeu și o duceam la pierire* (Galaeni 1, 13), adică duceam oamenii în rătăcire, pe calea perzării, cum am învățat dela conducătorii adventiști și din doctrina lor.

M'am convins cu desăvârșire, că principiile lor fundamentale și lucrarea ce o fac este pentru a dărâma din temelie Biserica și Statul.

Aici, la centrul Uniunii lor din București, am avut ocazia și timpul să studiez în aprofundime doctrina, vieța, vicleniile, șireteniile și destrăbălările lor, multele metode de a duce în eroare autoritățile bisericești și de stat, precum și pe oamenii prinși în cursule lor, de pe cari trag peste 20 de feluri de pei (bani), pe cari le voi descrie la articolul ce tratează despre acestea.

Am văzut că am fost prins victimă în cursule lor ca și omul căzut în mâinile tâlharilor, pe care îl desbracă de haine și-l despoaie de bani, lăsându-i numai sufletul pe care nu-i-l pot lua, căci este scânteie dumnezeiască. M'am întristat adânc, dar cum zice sfânta Scriptură, *întristarea după voia lui Dumnezeu lucrează pocăință spre mântuire*. (II Cor, 7, 10).

Mi-am zis în inima mea: Dumnezeu a avut mare milă față de mine! M'a luminat. Mi-a arătat că sunt în întuneric și că am sprijinit această lucrare de rătăcire pentru a se propaga în România întregită. Dar după cum propagatorii sectari stau la adăpost să nu poată fi atacați de către autorități, m'am socotit și eu să rămân între ei, ca astfel să studiez și să cunosc într-o măsură mai mare toate potlogăriile lor, și să le pot descoperi pe toate cum zice Domnul Hristos: *Nu vă temeți de ei, căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut. Ceeace vă graiesc la întuneric, spuneți la lumină și ceeace auziți la ureche propovăduiți de pe case* (Matei 10, 26-27).

Dela 30 Iunie 1932 când Dumnezeu m'a luminat că sunt în societatea care duce oamenii la perzare, am mai stat între ei patru ani și trei luni adică până la 30 Sept. 1936. Până la acest timp am putut studia, înțelege și descoperi aproape toate vicleniile și mârșaveniile lor. Am avut la dispoziție toată literatura lor tipărită în limba românească, din care m'am convins despre toate cu desăvârșire. Le-am descoperit faptele lor mârșave. M'am luptat cu ei ca și cu niște fiare sălbatice pentru nedreptățile lor care le-au făcut în trecut și cari le făcu față de Dumnezeu și față de oameni. Am băgat spaimă în ei încât nu mai știa ce să mai facă și cum să se scape de mine. Toate aceste urăciuni ale lor le voi descrie rând pe rând ca să știe toată lumea creștinească ce este ascuns în aceste „morminte vâruite“.

De aceea m'am hotărât, ca ceea ce am auzit la ureche și am văzut la întuneric, după cum spune sf. Scriptură, acum să vestesc de pe acoperișul casei. Aceasta o fac pentru ca să audă și să înțeleagă, atât autoritățile noastre care nu-și prea bat capul cu această pacoste ce a căzut peste țara noastră, cât și toată suflarea creștinească și românească, despre faptul, că sectarii sunt o creație a vrășmașilor lui Dumnezeu, și în cele mai multe cazuri o operă a *jidovilor*, cari au de scop să ruineze adevărata și sfânta noastră credință strămoșească.

A sosit momentul și pentru sectarii sinceri cari au fost duși și ținuți în eroare de către conducătorii lor, cum zice sfânta Scriptură: *Poporul cel ce ședea în întuneric va vedea lumină mare și cei ce locuiesc în lăturea umbrei morții lumină va străluci peste ei* (Isaia 9, 1). Acestora Domnul le zice „Ieșiți!“ „Veniți la lumină!“ (Isaia 49, 9). „Ieșiți din mijlocul lor și vă deosebiți, zice Domnul; și de necurat să nu vă atingeți, și eu vă voi primi pe voi; și eu vă voi fi Tată, și voi veți fi mie fii și fete, zice Domnul atotputernicul“ (II Corinteni 6, 17-18).

Siguranța Statului să ia aminte, că la noi sectarii sunt avangardele cari pregătesc calea comunismului, indiferent de numele ce-l poartă, atât sectarii subversiivi cât și cei tolerați de Stat, cum sunt adventiștii de ziua a șaptea.

Acestea le voi dovedi temeinic în Nr. viitor.

Scăldătoarea Oilor

Intr'o Sâmbătă Isus,
La Ierusalim s'a dus.
Vede-acolo 'ntâmplător
„Scăldătoarea oilor“

Lâng' această scăldătoare
Se găseau cinci foișoare.
Stau si zi și noapte 'n ele
Oameni chinuți de rele —
Fel de fel: orbi, șchiopi, uscați,
O mulțime adunați —
Și-așteptau eu nerăbdare,

Toți, a apei tulburare.
Căci un înger, când și când,
Din nălțimi venea sburând,
Jos în apă el intra,
Până 'n fund o tulbura.
Isbutind să te arunci
Cel d'întâi în ap'atunci:
Vindecat pe loc erai
De-ori ce boală pătimiai.
Un bolnav aci ședea,
Vai!.. de când el suferea!..
Ani treizeci și opt, săracul,
Iși cătase geaba leacul!
Pe acest nenorocit
Intr'un colț când l-a zărit,
Intrebatu-l-a Hristos:
— „Vrei să fii tu sănătos?“
— „Cum n'aș vrea sărman de mine!
(Zise-el) „Dar nu am cine
„Să mă bage 'n scăldătoare
„Dup'a apei tulburare!..
„Când să intru mi-e aminte
„Alții sar și-mi iau înainte!“

— „Haide, scoală! patu-ți ia!
„Umblă!“ Domnul zisú-i-a.

Cum îi zise-așa Isus,
A sărit bolnavu'n sus;
Și luându-și patu'n spate,
Prinse-a merge prin cetate.
Iar Iudeii 'n gura mare:
— „Sâmbătă, se poate oare
„Să-ți duci patul? E oprit?
(Glăsuiau)

El a grăit:
— „Cela ce m'a vindecat,
„Insuși el mi-a cuvântat:
— „Patul ia-ții și umblă!“

— „Cine
„A vorbit așa cu tine?“
Lecuitul nu știa
Ce om îi spusese-așa;
Căci din ochii lui pierise
Cel ce aste vorbe-i zise.

In biserică, Hristos,
L-întâlni: — „Ești sănătos..
„Vezi, de-acum să nu greșești,
„Și mai rău să pătimești!“
Omu-atunci la toți a spus,
Că l-a vindecat Isus. —

Iudeimea cuvânta:
— „El?... Lucrează Sâmbăta?“
Fariseii-l urmăreau,
Moartea 'n gând i-o pregăteau..
Dânsul zise: — „Tatăl meu,
Azi lucrând, lucrez și eu!“
Astea când le auziră,
Și mai mult ei se 'nrăiră;
Căutau și mai vârtos
Să-l omoare pe Hristos:
— „Sâmbăta el n'o cinstește!..
„Iar pe Domnul îndrăznește
„Să-l numească tat'al său!..
„Și se crede Dumnezeu!“
(din „Isus Mântuitorul“) de P. DULFU

ÎN DRUMUL VIETII

Fericirea e ca o minge; alergăm după dânsa și cum am ajuns-o îi dăm cu piciorul.

Duisicex.

Ce fericire și ce satisfacție poți să resimți, când prin purtarea ta răspândești durere în jurul tău.

Peldam

Vrei să fii sănătos?

(continuare din pagina 2-a)

calea desfrâului? Ferițivă de prilejurile, cari duc la păcat!
„Desfrânaților și desfrânatelor, oare nu știți, că pretenia lumii acesteia, vrășmașă este lui Dumnezeu? Deci ori cine vrea să fie prieten lumii, vrășmaș lui Dumnezeu se face.“ zice tot Sf. Iacob.

Vreți să scăpați de toate aceste patimi? Ascultați glasul Domnului, care zice păcătosului: Scoală-te din patul fărdelegilor — și umblă în calea adevărului! Apropie-te de Dumnezeu, iar El atunci se va apropia de tine, voiți cu toată puterea să vă faceți sănătoși, iar Domnul o să vă ajute.

Nu cercați mântuire la oameni, în lume, în petreceri, în averi trecătoare, căci nu veți afla-o! Sufletele voastre tot deatâteaori, se vor trezi mai necăjite, mai slabe, mai slabănoage. Viața omului ce este și câtă este? „Ca aburul ce puțin se arată și după aceea pierie“.

Dacă te-ai vindecat la Paști în baia spovedaniei, adu-ți aminte omule de cuvintele Domnului: „De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți rie ție ceva mai rău“.

„Păcatul este moartea sufletului, nemuritor“. (Sf. Vasile marele)

Păcatul ne răpește toată vrednicia de a fi fii lui Dumnezeu, ne nimicește liniștea conștiinței, ne rănește și orbește sufletul, atrage pedeapsa lui Dumnezeu asupra noastră, și ne omoară sufletul.

Dacă suntem răniți de păcate, să căutăm vindecare la dumnezeiescul Doctor, să ne punem mereu în prezența Lui și să ne cugetăm des la lucrurile noastre celea din urmă.

Prin rugăciune să ne apropiem de Domnul și să-i cerem ajutorul în lupta grea a vieții. Suteții fiii lui Dumnezeu și prin urmare se cade să grăim cu Tatăl nostru. Să ne ferim de dșmanii rugăciunii, căci aceștia vreau să ne depărteze de Tatăl nostru, de mântuirea noastră. Cine sunt acești dușmani și unde sunt?

Sunt păcatele noastre! Acestea ne întunecă mintea și judecata dreaptă! Așa cum norii grei de furtună întunecă soarele, păcatele ne întunecă mintea. După norii grei vine prăpăd și furtună, după întunecarea minții prin păcate urmează prăpăd și furtună pentru sufletele noastre.

Omul, vrei să fii sănătos? Scoalâte și umblă în căile Domnului. Și atunci bine-ți va fi țiel

PETRU DOMȘA
protopop

10 MAI LA CLUJ

Ca în toți anii, capitala Ardealului a serbat cu un fast deosebit ziua de 10 Maiu.

Încă din zorii zilei orașul Cluj s'a îmbrăcat în haina steagurilor treicului.

Frământarea sărbătorii a început în bubuiturile de tun, care vestesc măreția zilei.

Pe străzi animația a fost mare. Fiecare vrea să participe la marea paradă a neamului, să vadă barem un crâmpel din

desfășurarea majestuoasă a oștirii, care în sunet de famfară defilează sub privirile pline de bucuria sărbătorii.

Neamul întreg își serbează opera întregirii. Osemintele care pentru acest vis zac sub glia țării se înfioară de măreția care plutește în admosfera sărbătorii.

În această minunată zi, hora Unirii a cântat răsunător peste toate necazurile noastre.

Lux la înmormântări

Nu voiu vorbi despre luxul, parada și risipa nebună ce se face la nunți; căci aceste ori cum, sunt prilejuri de bucurie în vieța oamenilor, deși și despre acestea s'ar putea spune multe deoarece și cu aceste ocaziuni fiecare se silește să facă mai mult decât îi permit puterile.

Trăsuri și care cu boi la sate, automobile la orașe și podoabe peste podoabe. Și ce se împo-doește cu atari prilejuri? Doară verguria și curățenia tinerilor perechi, aceste flori din grădina virtuților creștinești, cari veștezite odată nu mai înfloresc nici când? O nu, ci în foarte multe cazuri nevinovăția veștează prin păcat, astfel că pentru mulți ar fi mai corect a îmbrăca, nu haine albe, simbolul nevinovăției, ci haine negre, mohorâte, de jale, ca semn că nevinovăția e de mult îngropată.

Avu multă dreptate un preot, care după cununia unei perechi tineri m'a întrebat: dar ai pus steag negru la biserică?

Mă voiu opri la înmormântări. La noi Românii nici aceste acte, cari ar trebui să fie dovada celei mai desăvârșite evlavii creștinești, nu sunt scutite de lux, de pompa deșartă. Oamenii — chiar și cei mai săraci — aruncă banii pe toate deșertăciunile, la sate pe mâncări și beuturi, iar la orașe pe sicrie scumpe, pe vâlcu de mătăasă, pe car mortuar, cununii, muzici ș. a.

Decăteori asist la înmormântările oamenilor de condiție mai înaltă și văd mulțimea de cununii, pentru a căror transportare se recer trăsuri deosebite — sicriile scumpe de metal, vâlcurile de mătăasă, muzica ș. a. nu pot îndestuli pe oameni, cari toate le fac stăpâniți numai de mărire deșartă și numai foarte puțin din simț adevărat creștinesc și zic întru mine:

„Cât bine nu s'ar putea face cu prețul acestor podoabe și părâzi, cari se bagă în pământ, și din cari nici mortul, dar nici cei vii nu au nici un folos“!

Cât de puțin se înțeleg lucrurile și în această privință!

Dar mărirea deșartă încă nu se termină aici. Chiar și din șoseaua pe care vor merge cu mortul la groapă încă se face lux, paradă, mergând nu pe calea cea mai dreaptă, ci pe cea mai lungă și cu încunjur, făcând astfel din înmormântare un adevărat „circus“.

Am înmormântat un prunc de una lună, al unor oameni săraci, lipiți pământului, astfel că și coșciugul și vâlcul l-au cumpărat nașii: S'a pretins predică, iertăciuni și feștanie. Pentru a plăti preotului o stolă cât de modestă nu au avut bani și nici nu vor avea. Au avut însă pentru mâncări și băuturi, ba ce e și mai revoltător, chiar și pentru a lua pe pruncul mort în chip.

Suntem noi creștini? Dacă da, atunci să urmăim pe acela a cărui nume îl purtăm, — pe Isus Hristos. — El nu numai cu cuvântul ci și cu pilda vieții sale ne-a învățat nu trufia, mărirea deșartă, îngânfarea și cu acestea luxul, ci umilința, bună-cuviința, cumpătul în toate. A ales — precum zice apostolul — cele de jos și nebagate în seamă ca să rușineze pe cele mari. Nu s'a născut în palat strălucit, ci în iesle și nu a fost înfășat în mătăsurii, ci în cârpe sărăcicioase. A trăit în lipse și neajunsuri. „Vulpile au vizuini, păsările cerului cuiburi, iar Fiul omenesc nu are unde să-și plece capul“ zice El însuși.

Dar poate că i-a fost cel puțin înmormântarea mai cu paradă! O nu! Apostolii l-au părăsit și numai trimișii legii au petrecut pe Iosif și pe Nicodim cari l-au dus la groapă. Și tu creștine faci paradă acolo unde trebuie să fie jale, durere, smerenie, rugăciune, modestie?

Pentru tine lucrul de căpetenie e parada, iar nu slujba dumnezeiască? Vrei să faci destul lumii, iar nu lui Dumnezeu?

Dureros! La înmormântarea unui creștin cuvios nu trebuie

paradă, paradă sunt faptele lui bune, la înmormântarea unui păcătos cu atât mai puțin, cu parada nu i se pot acoperi sau curăți fărdelegile.

Nu aceea hotărește, pe care cale va fi dus mortul la mormânt, ci aceea pe care a umblat în vieță, nici aceea cât de împodobit îi va fi coșciugul, cu ce parade va fi dus, ci aceea cât de împodobit i-a fost sufletul.

IACOB MARGA prot. — arhidiacon on.

Hazuri

DEȘTEPT

Șeful: Domnle Dovelac, ia vezi la calendar, în ce zi cade 1 Ianuarie 1939?

Copistul Dovelac. (căutând la calendar). Nu pot să știu, domnule șef, calendarul n'arată decât până Joi 31 Decembrie 1938!

NU E TREABA D-TALE

- Mână birjar!
- Incotro, conașule?
- Nu e treaba dumitale!

DOUĂ SURDE

— Inchipuește-ți, coano Safto, mi-a murit asiara pisioul!

— Ce ziți?! S'a logodit domnișoara Maria? Cu cine?

— A mușcat-o un afurisit de câine.

— Ei, comedie! Și eu cred că o s'o ia d-l Găbriloiu, dela primărie.

LA JUDECĂTORIE

JUDECĂTORUL. Ce, a trebuit să-i tragi palme, dacă te-a călcat pe picior? Nu puteai să-i faci observație?..

ACUZATUL. Eu sunt delicat de felul meu și nu voiam să'l insult.

TIGANUL CURAGIOS

La manevră, un ofițer sărind cu calul peste un șanț, cade jos.

Un țigan care se afla în apropiere, începe să răză.

— Haolea! Domn Căpitan! Ce ai pățit! Eu hamu naș fi căzut de pe cal!

— Cum, țigane, așa bine știi să călărești.

— Eu nu m'aș fi suit pe cal și atunci cum eram să mai cad

LA TEATRU

Un recrutar vine la teatru și cere un bilet.

CASIERUL. La galerie?
— RECRUTUL. Ba la infanterie!

FRICA DE PROCES

— Domnule avocat, cumpără ouăle astea dela mine.

— Sunt proaspete?

— Domnule avocat, și le vând așa cum le vezi, căci nu vreau să mă pomenesc că mă dai în judecată.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chităm cu mulțumire următoarele abonamente sosite până la 12 Maiu 1938.

Din Cluj, câte 100 lei dela: *Vasile Petrișor, Dr. Iuliu Mureșan, Simion Iacob și Susana Chifor, iar dela Ioan Pop 200 Lei și Dr. Dimitrie Olariu 50 Lei.*

Din provincie, dela: *Dumitru Radu — Plopiș, 100 lei; Avram Grigore — Zalău, 100 lei, iar dela Veturia Dr. M. C. Pop — Abrud 225 Lei și Maria Chiorean — Sărmaș 51 Lei.*

RECOMANDĂM

cea mai nouă carte de rugăciuni:

„CALEA SPRE ADEVAR“.

Iată câteva părți mai însemnate din cuprinsul cărții:

I. **Invățătura creștinească**: creștină, porunci, taine. Tot ceea ce trebuie să știe un creștin laic, este concentrat pe 46 pag. Se stăruie asupra examinării zilnice a conștiinței, asupra vieții euharistice și asupra presei creștine.

II. **Rugăciunile** se extind pe 214 pagini. Pe lângă rugăciunile obișnuite dimineața, seara, la mâncare, precum și cele dela Mărturisire și Cuminăcare, se dă întreaga sf. Liturghie, Paraclisul, Canonul sf. Iosif, Canonul Domnului nostru Isus Cristos, Cei șapte psalmi, Calea sf. Cruci, Vizite Euharistice, Rugăciuni pentru diferite scopuri și către diferiți sfinți precum și Rugăciunea Morții, etc.

III. **Pricosne și cântece religioase**, între cari, natural, Noi vrem pe Domnul, Creștin sunt, Te ador Isuse; diferite cântece mariane, colinzi precum și Mineiul anului întreg.

*
Cărticica de rugăciuni are, în total, 324 pagini și se vinde în următoarele condiții:

Legată în pânză, pe hârtie bună exemplarul se vinde cu 35 lei.

Legată în pele fină de fabrică, pe hârtie velină, exemplarul cu 100 lei.

La cele legate în pânză dacă se comandă mai multe exemplare, expediindu-se banii înainte (barem jumătate) facem următorul favor:

La 10 exemplare dăm un exemplar gratuit (adecă 11 cu 350 lei)

La 20 exemplare trei gratuit (23 ex. cu 700 lei)

La 40 exemplare șase exemplare gratuit și achităm noi porto postal. Tot așa, în aceiaș proporție, în caz că s'ar comanda mai multe exemplare.

La cele legate în piele nu putem da nici un favor. Cel mult putem face ca acelora, care comandă cel puțin 20 exemplare în pânză, să dăm unul gratuit legat în piele, în locul celor trei legate în pânză.

*
N. B. Comanda se poate face pe adresele de mai jos:

I. Oficiul Parohial Român Unit Marca, jud. Sălaj

Preot Teofil A. Bălibanu.

II. Avocat Cornel Sipoșiu, Zalău, str. Ștefan cel Mare 11

III. Dr. Fluviu Mircea Barbu, avocat, Carei, Str. Regina Maria 32

IV. Tipografia Lazar, Șimleul-Silvaniei.

V. „Luceafărul“ librărie și tipografie românească, Zalău, jud. Sălaj.

Citiți în nr. viitor adăosul gazetei noastre: Vieța cooperativă și economică.